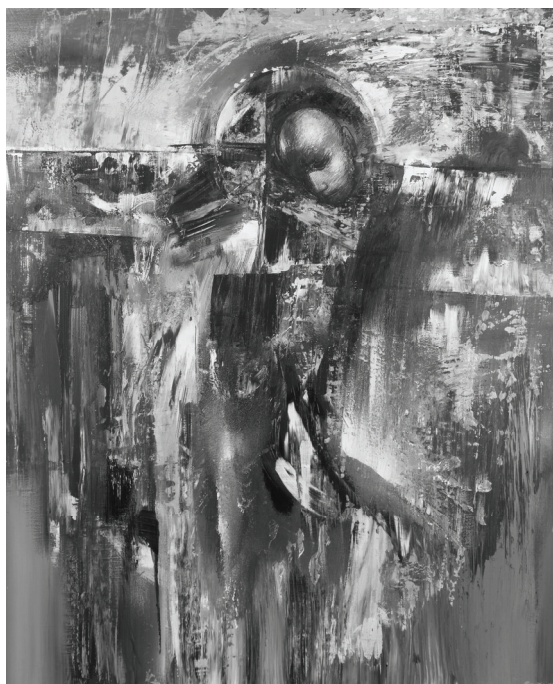

hogy az utókor megbélyegzi a gyilkosokat, és már 1888-ban egy erdélyi verselő nem is állotta meg, hogy ne írjon olyan változatot, amelyben a föld meghasad és elnyeli a tetteseket. A heideggeriánus exegéta szerint *A báránka* olyan történetet mond el, amely valóságos szentségtörés, de éppen azért, mert előre elmondja, nem történik meg, és azért mondja el, hogy ne is történjen meg. És ez egyben megerősíti a már korábban alkalmazott heideggeri idézetet: „A lemondás nem vesz el. A lemondás ad.” Láttuk!)

A mioritikus létformával kérkedő diskurzus szánalmas halandzsa lenne? A halálkultusz, a halál esztétizálása borzalmas következményekkel szokott járni. Ma nem is illik a halálról beszélni. De a ballada igazában az *ars vivendí*ről szól, még akkor is, ha akadt, aki belefűzte a kívánságot: „Tisztán haljak meg, / Átok nélkül”. *A báránka* használati értéke felbecsülhetetlen. Hosszú leltárt lehetne készíteni, hogy kinek milyen nehéz helyzetben nyújtott vigaszt. Akadt, aki ráolvasásként mondogatta magának, ha beteg volt, és megnyugodott tőle. A tollforgatók viszont a világirodalom legnagyobb kísérleti lovává tették hol vörösre, hol feketére színezve *A báránkát*.

PATAKI FERENC: AZ EMBER KERESZTJE (1993)